

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Sind", i Knudsen, Jakob: *Sind*, udg. af Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj02val-shoot-idm140237361637808/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Sind

Egne, hvor der var mere stille, men ikke mindre lykkelige. Her skinnede Solen paa røde og gule Æbler i mægtige Kister, hvis Laag stod vidt opslaaet, og paa blanke Skalotter og Rødløg, der var fæstet som store Perler paa Halmbaand, og her var de røde Kagemænd og -koner, som ikke blev spist paa Markedet, men blev bragt hjem til de tusinde ventende Børn, for hvem de var det eneste Tegn paa, at der virkelig havde været holdt Stigum-Marked. – Og derefter kom det Sted, hvor Heste blev foreviste til Salg og travede, mens Tarmene gylpede i Livet paa dem for hvert dundrende Skridt, de tog, – og hvor Prangere, i Gliskjøter og med bredskyggede Kaskjetter, pralende eller kritiserende, købslaaende eller afslaaende Handel, syntes rent at glæmme, hvilken stor og mærkelig Fest dette Stigum-Sommermarked var. – Saa kom endelig Vognpladsen med sit tørre, korte Græs, der ikke kunde blive længer fra den ene Markedsdag til den anden, trods Pladsens rigelige Bestøring med Hestegødning. Der fik Anders Befordringen anbragt, og da det var besørget, glattede Kirstine sit Haar med Hænderne og rettede paa sit sorte Silkehoovedklæde, skjønt det ikke kunde sidde bedre, – Anders børstede sig med Haanden, hvor alle Bønderkarie børster sig, enten der er noget at komme efter eller ej; paa Benklæderne nedenfor Knæet, – og saa gik de tilbage til det store, halvt ængstende Folkemylder, forat see, hvad Livet og Dagen vilde bringe dem, – og forat gjøre forskjelligt Indkøb og Handel.

Som de trængte sig frem igjennem Menneksemængden, standsede Anders paa en Gang. Kirstine saae, han blev rød i Hovedet: »Hvad er det, Anders?» spurgte hun.

»Aa, lad os bie lidt,« sagde han.

Noget foran havde han set Gjatrid Faurholt og saa en ung Karl, der lignede hende meget; det maatte da vist være hendes Broder. Jomfru Gjatrid stod og hilste paa nogle Personer paa saadan en lykkelig og aandsfraværende Maade, omtrent som man i Himmerig kunde tænke sig at hilse paa adskillige Venner og Bekjendte, uden just at bryde sig videre om *dem*, i Sammenligning med den Lykke, at man overhovedet var der.

Anders havde ventet, at de to skulde fortsætte deres Vej tilhøjre; men pludselig gjorde de en Drejning tilvenstre og kom derved et Øjeblik efter til at staa Ansigt til Ansigt med Anders og hans Søster.